

Mala kovačeva hčerka.

(Legenda po Šk. N.)

V sosedstvu betlehemskega hlevčka je stala kovačnica. Njen gospodar je bil pravi hrust in robavs. Iz kovačnice je dan na dan odmevalo udarjanje kladi po nakovalu, vmes pa se je slišala tudi prenekatera groba beseda ali celó kletvica iz kovačevih ust, ki se je tikala krhkega železa ali ognja.

Ob zori po rojstvu Odršenikovem je prišla v kovačnico kovačeva žena in dejala svojemu možu: »Prosim te, ne udrihaj danes tako močno, kajti tu v sosednjem hlevcu je nocoj to noč Gospod Bog podaril neki siromašni ženi majhno detece. Sirota-mati je zelo trudna in ne bi mogla poslušati tvojega udrihanja in bevskanja.«

Kovač je dobrovoljno pokimal z glavo in zadrževal svojo silno moč. In glej! Čudo prečudno! Tega dne ni dalo kovanje niti najmanjšega glasu, pa čeprav je včasih kovač še tako močno udaril. Železo, dasi zelo trdo, se mu je upogibalo kot tanka šibica.

Materino prošnjo je iz kovačnice slišala tudi njena majhna hčerkica. Zelo radovedna je zato šla k hlevčku. Pri vratih je bojazljivo postala. Ni bila namreč navajena hoditi med tuje ljudi, ker je bila pohabljená: ni imela rok.

Ko je Marija zagledala sirotico, se ji je v srce zasmilila in poklicala jo je noter. Sirotica se je ohrabrila, stopila v hlevček in stekla k jaslicam, ki je v njih ležal na slamici mali Jezušček.

»Prinesi mi semkaj mojega malega!« ji ukaže smehljajoč se Marija.

Tedaj pokaže kovačeva hčerka, kako je pohabljená, iz oči pa so ji tekale grenke solze.

»Pa vendar poskusi!« ji reče Mati božja.

Mala deklica zares poskusi. Svoje nastavke rók vtakne pod slamo. In čudo! V istem trenutku so ji zrasle roke in deklica je vzdignila Detece božje in ga položila Mariji v naročje.

